

Hallo!

Ik ben 'Snowy' de ijsbeer!

Mijn wetenschappelijke naam is *Ursus maritimus*

Over mij

Ik ben een mannetje van ongeveer 3 meter lang. Ik weeg 400 en 650 kilogram. Een vrouwtje is kleiner. Haar lichaam wordt 1,9 tot 2,1 meter en meestal weegt ze tussen 200 en 400 kilogram.

In het wild word ik 15 tot 20 jaar oud. In dierentuinen wel 40 jaar.

Wat eet ik?

Het liefst jaag ik op zeehonden. Maar daarnaast eet ik ook aas, vis, zeevogels en eieren. Ik eet ook vuilnis van mensen. Soms jaag ik op walrussen, beluga's en narwals. Als ik aan land ben tussen juli en november, eet ik ook bessen!

Ik heb een uitstekende neus en kan mijn prooi op een kilometer afstand al ruiken. Als het erg koud is en er weinig voedsel te vinden is, kom ik in een soort 'wandelede winterslaap' om te overleven.

Waar woon ik?

In this map you can see in which countries I live.
Ik leef op de Noordpool, in Noord-Amerika, Groenland en Rusland. Op deze kaart kun j zien waar ik in Europa voorkom.

Hoe leef ik?

Ik leef het liefst alleen in mijn eigen leefgebied. Dat heet een territorium. Het is tussen 100 en 8000 km² groot.

Hoe krijg ik jongen?

Als ik tussen 3 en 8 jaar oud ben, ben ik volgroeid en kan ik jongen krijgen. Ik ga dan op zoek naar een vrouwtje. We paren van maart tot mei. We moeten wel een paar keer paren voordat er een eikel vrijkomt bij het vrouwtje. De eikel wordt bevrucht, maar nestelt niet gelijk in de baarmoeder om te groeien. Dat gebeurt pas later. Dit heet verlate implantatie.

In de winter worden 1, 2 of 3 ijsbeerjongen geboren in een sneeuwhol dat de moeder zelf heeft gegraven. De jongen zijn niet veel groter dan een volwassen rat en wegen maar 500 gram. Na 3 maanden verlaten moeder en jongen pas het sneeuwhol. Jonge ijsberen blijven wel 2,5 jaar bij hun moeder.

Hoe word ik bedreigd?

In het wild leven nog tussen de 20.000 en 25.000 ijsberen. Maar het aantal gaat snel achteruit. We hebben last van de klimaatverandering waardoor het poolijs smelt en we veel

minder op zeehonden kunnen jagen. Omdat er minder ijs is, komen schepen steeds dichterbij en hun geluid verstoort de vrouwtjes met jongen in hun sneeuwholen. Een andere bedreiging is vervuiling. PCB's stapelen op in ons lichaam omdat we aan de top van de voedselpiramide staan. Al het gif hoopt zich op in onze lichamen. Daardoor krijgen vrouwtjes bijvoorbeeld minder jongen.

Er zijn nog steeds mensen die op ons jagen, maar het lijkt erop dat dat minder wordt.

Hoe word ik beschermd?

In de Verenigde Staten zijn we uitgeroepen tot bedreigde diersoort. In Canada en Rusland maakt men zich wel zorgen om ons, maar worden we nog niet gezien als een bedreigde diersoort.

Mensen in dierentuinen hebben in 2006 een fokprogramma voor ons opgesteld, dus hopelijk blijft onze soort voortbestaan.